

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A.J., P.G. i M.M.**

skazanych z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 kwietnia 2026 r.

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 7 lutego 2025 r., sygn. akt II AKa 295/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 24 października 2022 r., sygn. akt II K 84/20,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońcy skazanych A.J., P.G. i M.M. wnieśli kasacje, w których zostały sformułowane zarzuty uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz rażącego naruszenia innych przepisów prawa procesowego, co mało – zdaniem obrońców – istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

W nadzwyczajnych środkach zaskarżenia skarżący zawarli także wnioski o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego w stosunku do skazanych do czasu rozpoznania kasacji, a to z uwagi na oczywistą – w ich ocenie – zasadność zarzutów i twierdzeń zarówno w zakresie nienależytej obsady

Sądu drugiej instancji, jak i podnoszonych zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Nadto obrońcy odwołali się do skutków jakie wykonanie zaskarżonego orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanych.

W odpowiedzi na te kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców wszystkich skazanych nie zasługują na uwzględnienie.

Rozwiązanie ujęte w art. 532 § 1 k.p.k., stanowiące odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.), ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z niego jest możliwe dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności sformułowanych w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia zarzutów, co wymaga dokonania ich pogłębionej analizy, ale oceniając ich rangę tylko z punktu widzenia ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, należy stwierdzić, że prawdopodobieństwo uwzględnienia tych kasacji w zaskarżonym zakresie nie jest na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Nie jest w tym kontekście wystarczające samo przekonanie obrońców co do skuteczności zarzutów kasacyjnych, co w ocenie Sądu Najwyższego wcale nie świadczy o błędności zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego.

W tych kategoriach ocenić należy również najdalej idący zarzut wszystkich kasacji jakim jest sygnalizowane uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie można przecież, przy wyłącznie wstępnej analizie tego zarzutu, abstrahować od utrwalonej linii orzecniczej Sądu Najwyższego określającej kryteria wystąpienia nienależytej obsady sądu związanej z braniem udziału w składzie sądu powszechnego osób powołanych na urząd sędziego takiego sądu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy

z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3).

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach badanej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności pozwalających na uznanie, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanych niekorzystne, nieodwracalne skutki. Przesłanką do wstrzymania wykonania orzeczenia nie są w szczególności podnoszone we wniosku obrońcy skazanego P.G. okoliczności dotyczące jego sytuacji rodzinnej, stanu zdrowia oraz konsekwencji dla sytuacji majątkowej, które mogą być rozważane wyłącznie na gruncie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego. Nie jest też taką okolicznością fakt wykonania wobec skazanego M.M. w znacznej części orzeczonej wobec niego kary. Z uwagi na charakter zarzucanych i przypisanych prawomocnie skazanym czynów oraz wymiar orzeczonych w stosunku do nich kar pozbawienia wolności, nie można wykluczyć, nawet w wypadku uchYLENIE wyroku Sądu odwoławczego, konieczności rozważenia przez sąd kasacyjny możliwości zastosowania wobec nich środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 538 § 2 k.p.k.), a to z kolei twierdzenie o negatywnych dla skazanych konsekwencjach dalszego wykonywania kary czyni co najmniej wątpliwym.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.

Tomasz Artymiuk

[WB]

[r.g.]